

1. melléklet:

A vörösiszap jellemzői és a teendők

A vörösiszap a legnagyobb mennyiségben képződő veszélyes hulladék Magyarországon. Maró lúgos kémhatása van. A bőrt és a szemet marja, de akár tárgyakat is szétmarhat. Az emberekre és az állatvilágra egyaránt veszélyt jelent maró hatása. A vizekbe, folyókba kerülve halpusztulást okozhat, bár nem akkorát, mint a ciánmérgezés. Az emberekre nézve azonban az is veszélyes, ha ily módon mérgezett állatot fogyasztanak.

A lúgnak önmagában nincs hosszú távú környezeti hatása, mivel az a vízzel felhígul, viszont rövidtávon kipuhtítja a növényzet egy részét. A vörösiszapnak a kiszáradt talajból felszálló pora is mérgező az emberek és állatok szervezetére.

A vörösiszap olyan, súlyosan egészségkárosító nehézfémeket tartalmazhat, mint az idegméreg ólom, a rákkeltő kadmium, arzén vagy króm. Megvan az esélye, hogy radioaktív anyagok is feldúsultak a vörösiszapban.

További súlyos veszélyt jelenthet, ha az iszap bejut a talajvízbe. A talajvíz szétterítheti a szennyeződést, ami bekerülhet az ivóvízbázisba, a termőföldekbe. Márpedig a nehézfémekkel szennyezett ivóvíz erősen mérgező.

Egyes nehézfémek felszívódnak a növényekbe. Ezért semmilyen terményt nem szabad fogyasztani, amely a szennyezett területen található. Teljes talajcsere szükséges az elöntött területeken, ahol határérték feletti a szennyezés. Ez több négyzetkilométert vagy több tíz négyzetkilométert is érinthet, így várhatóan rendkívül magas lesz a helyreállítás költsége.

A vörösiszappal szennyezett területen azonnal meg kell kezdeni kármentesítést, mivel ha az kiszárad és bekerül az ökoszisztémába, a későbbiekben még nagyobb problémákat okozhat. A nehézfémekkel szennyezett területeket általában talajcserével szokták kármentesíteni, a szennyezett földet pedig veszélyeshulladék-lerakóba teszik.